

Никола Вујчић

ТИХЕ ПЕСМЕ

ПОЧЕТАК

Хлеб је некад био пшеница био је раж и просо
Био је кукуруз био је зрно био је брашно
Ломио сам хлеб мрвио се у мрве од којих је постао
Мрвио се непрестано говорећи о себи

Пио сам вино које је некад било у гроздовима
У тамноплавим дугуљастим слатким очима грожђа
У крупним прозирним златнобелим зрнима из којих је сијало сунце

Пио сам и ракију ко би рекао да је тако љут и оштар поглед био
У погледу шљива са гране у немирном котрљању по трави

И ова јабука коју сам управо загризао некад је била цвет
Нежан уплашен од раног мрза можда сам баш загризао
Неку његову латицу која се у миловању светлости
Неприметно склупчала и сакрила испод коре
Доносећи дах ветра на коме се љуљала
И ах мирис још неизмирисани са гране

Гледам ову кућу преко пута којој су зидови камено ћутљиви
И размишљам о почетку о облицима кроз које пролазим
О сличностима
Ова зграда некад је била у каменолому о њој је певало
Камење кад се обрушавало и гомилало које је неко овде довукао
Да би са њим и у њему живео

Тако нешто живи у нама али нико не зна шта
Ни дубока тишина послушај је кад се одрони
Неће га одати

СТРЕПЊА

Ја сам твој црв јабуко моја
Прозиран готово невидљив
Помало љубичаст од љубави према теби
Која ме одржава јабуко моја

Само ти знаш за мене и узвраћаш ми трпљењем
Час миран притајен у покретима
Час немиран у мислима у мојој глави
Уморној од окретања и забринутој као и ти
Јабуко моја

Исте нас мисли вежу како да опстанемо
Још од пупољка од цвета од округлог плода
На коме се светлост сунча и у боји одмара
И ја склупчан и преморен од свега

Носиш ме у себи у својим мислима
Док не сазриш јабуко моја
А ја у теби припијен за своју наду
За танку нит
Не смем се окренути да не би задрхтала
И пала јабуко моја

Обоје стрепимо обоје нас нагриза тај тренутак
Како бити тако близу ничега
Јабуко моја

УПРАВО

Јабука паде са гране
Паде у своју реч
Гледам
Како се откотрљала у речи
У шуштање сасушене траве

Њен стопљени глас са падом је
Прелазак једне речи у другу
Кроз шум који је уплашио бубе
А богами и мене

НА СВАДБИ

Та скромност ме је привукла на Свадбу у Кани
 Непозваног да сведочим о вину
 Само сам завирио жедан у сиромаштво свадбе
 Мало јела мало пића
 Мало радосних речи
 Кад је нестало вина а пило се и попило
 Посуде су се испразниле гласови су утихнули
 Сви су се окренули леђима да све то забораве
 А ја сам желео да видим њихова лица
 Не бих ли некога препознао
 Слушао сам њихова и своје очекивање
 Окупљени на једном месту видео сам да се повлаче унутра
 У дубину коју су желели да објасне блаженом радошћу
 Коју су прижељкивали

А онда изненада дође један и празне судове до врха напуни водом
 И пусти светлост да се вода зацрвени од стида што нема боју
 И доби боју
 Каже доста
 Претвори се реч вода у реч вино и свима се зацрвенеше
 Образи поруменеше и задрхташе речи и руке
 Он је непрестано точио гледам га а ти кажеш као и други
 Доста је да се чаша не прелије доста је па потуриш
 Опет празну чашу доста је па опет празну да се чује млаз
 А кад је понестало вина да се време продужи
 Претвори се свадба у причу
 Претвори се опет у свађу

Све сам то посматрао коракнувши у страну
 Из прикрајка своје радозналости
 Огледајући се у огледалу чаше вртећи у њему своје лице
 Да што више видим да што дуже траје

Пишем ово али то нисам ја
 Већ онај који задихан пише у мени
 Који је то гледао
 А ти читај
 И не срди се

ЦИТАТ

Цитат је цврчак, каже Мандељштам, невидљив цврчи
у стиху као у зиду, у невидљивој пукотини зида.

Одмакнеш се а он и даље цврчи и његов ехо буши
даљину.

Данте, кад му је било потребно, назвао је капке – очним устима.
Поглед једе, гледање је непрестана глад,
сваки трептај ока је залогај.
Кад дуго гледаш, оно што гледаш
почне да гледа у тебе и да те
једе.

НЕКА

Нека сече као што светлост свеће дрхтећи
Сече мрак

Нека плаче као што восак плаче трошећи
Свећу за светлост

Нека буду речи које ти говорим
Оштрије од оштрице мача
Наоштреног за последњу битку

ОСТАТАК МИРИСА

У овој песми док сам је писао загледајући кроз прозор
У процветало стабло може се осетити мирис липе
Који се зауставио у речима као да су је оне брале

И сад кад их прочитам тај опојни мирис још мирише
Да ли га и ти осећаш бар кад помислиш на процветалу липу
Како мирише из даљине из ових речи на овом папиру
Док их читаш иако смо обоје далеки и невидљиви
Али додирују нас те речи

КРУШКА

Дрво које се издвојило из шуме
 У свој простор
 Дрво које је шума оставила као недоношче
 Одбачено дрво преведено у дивљу крушку коју је
 Мој отац калемљењем припитомио
 Цвета у пролеће окује га мраз па откује
 Баш сад снужено ветар га зачикује

Дрво као најусамљенија јутарња реч
 Пробуди се и разјашњава дан све док га
 Не поклопи сумрак сивим поклопцем
 Све о чему ми тихо шумори је да ништа није
 Разјашњено
 Да смо у сјају који замишљамо
 А он не хаје за нас
 Јер смо сви помало дивљи

НОЋНИ ИНВЕНТАР

Ноћ не долази споља, она извире из ствари:
 из дубине ормара, испод тешког стола,
 као црни талог који је данима чекао
 своју прилику.

Сада се предмети више не додирују,
 они срастају.
 Моја рука на покривачу губи своје ивице,
 своје прсте,
 постаје мрља, сенка, крт комад мрака
 који се полако хлади у мрклини собе.

Не затварам очи. Мрак је исти и под капцима.
 То је она иста, тесна мера ништавила
 у којој речи више немају на шта да се ослоне.

Све што је било кретање сад је тежина.
 Соба је пуна црног, непомичног песка
 који ме полако, док спавам, до грла затрпава.

ЈУТАРЊИ ИНВЕНТАР

Светлост улази у собу као незван гост,
сече мрак на оштре, правилне квадрате
и показује рђу на ексеру на нози стола
коју сам некада видео али сам заборавио.

Нема ничега новог у овом свитању.
Само су ствари постале јасније и тврђе:
столица, чаша, одећа на чивилуку,
тишина на дну ходника...

Прво кретање је увек најтежа издаја.
Рука која посеже за чашом воде
мора поново да научи тежину
својих покрета. Корак да испружи простор.

Дан није преда мном, он је око мене,
као сиви малтер који се полако стеже
док се поново не уклопим
у сопствену сенку.